

Arrest

nr. 68 840 van 20 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 25 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. VALCKE loco advocaat P. STAELENS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

*U vroeg een **eerste maal asiel** aan op 24 november 2010. Het Commissariaat-generaal nodigde u op 17 februari 2011 uit voor een gehoor, maar u kwam niet opdagen. De Commissaris-generaal nam op 11 maart 2011 een beslissing tot 'Weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus'. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing. U keerde niet naar uw land van oorsprong terug.*

*Op 31 maart 2011 diende u een **tweede asielaanvraag** in. In dit kader verklaart u een Angolees staatsburger te zijn van Balinge origine en afkomstig te zijn van Cabinda. Op tweejarige leeftijd verloor u uw vader en verhuisde u met uw moeder, broers en zussen naar Pointe Noir in Congo Brazzaville. Toen u vijftien was stierf uw moeder. U begon handel te drijven en in 2000 keerde u terug naar Cabinda stad*

waar u bij vrienden in de wijk Amilcar ging wonen. In 2005 ging u alleen wonen in de wijk A Luta Continua. In 2008 sloot u zich aan bij de vereniging Mpalabanda. Als lid van de jongerenafdeling hielp u de Cabindese jeugd te sensibiliseren. Op 8 januari 2010 werd de Togolese voetbaltroep aangevallen. De Angolese regering beschuldigde Mpalabanda ervan de aanslag te hebben gepleegd en arresteerde zes mensenrechtenactivisten van de vereniging. De leiders van Mpalabanda besloten om op 4 april 2010 een mars te houden om de arrestaties aan te kaarten. Samen met twee vrienden deelde u de dagen voordien T-shirts met de afbeelding van de gearresteerden uit aan de bevolking en riep hen op mee te doen met de mars. De dag van de mars vernam u van leden van de jeugdafdeling dat de politie aanwezig was op het gehele traject en de huizen van de leiders werden omsingeld waardoor de mars niet kon doorgaan. De volgende dag werden verschillende leden van Mpalabanda en mensen die de T-shirts droegen gearresteerd. In juni 2010 vielen militairen van het Angolese leger uw huis binnen. Ze vonden een doos met bedrukte T-shirts waarna u werd aangehouden. U werd opgesloten in een eenheid van het leger gelegen in het woud. U deelde er de cel met uw twee vrienden en twee leden van de jongerenafdeling. U werd er slecht behandeld en ondervraagd over de leden en activiteiten van de jongeren van Mpalabanda. Na vier en een halve maand werd u in de cel aangesproken door een commandant. Hij bracht u uit de gevangenis en nam u mee naar zijn huis waar u uw schoonbroer ontmoette. Hij had uw ontsnapping geregeld en besloot dat u Angola diende te verlaten. Drie dagen na uw ontsnapping reisde u samen met de commandant naar Luanda. Twee dagen later, op 18 november 2010 reisde u per vliegtuig naar België waar u de volgende dag aankwam. Op 22 november 2010 vroeg u in België asiel aan.

B. Motivering

De aandacht dient er op gevestigd te worden dat u er niet in geslaagd bent een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u uw land van herkomst diende te verlaten nadat u er vervolgd werd door de Angolese autoriteiten wegens uw lidmaatschap van Mpalabanda. Volgende bedenkingen kunnen evenwel bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal worden gemaakt.

De aandacht dient er op gevestigd te worden dat u er niet in geslaagd bent een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u uw land van herkomst diende te verlaten nadat u er vervolgd werd door de Angolese autoriteiten wegens uw lidmaatschap van Mpalabanda. Volgende bedenkingen kunnen evenwel bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen op het Commissariaat-generaal niet overeenstemmen met uw verklaringen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal, die op 8 december 2010 werd opgesteld bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw eerste asielaanvraag.

Zo verklaarde u in de vragenlijst dat u op de dag van de mars (op 4 april 2010) opnieuw naar huis ging nadat u merkte dat er veel militairen van het FAA present waren. U vermoedt dat de soldaten van het FAA u die dag hebben gevolgd tot aan uw huis en ze daarom twee maand later bij u een huiszoeking verrichtten (zie vragenlijst, punt 3.5, pp. 2-3). Op het Commissariaat-generaal vertelde u evenwel dat u de dag van de mars niet buitenkwam en u vooraf reeds werd gewaarschuwd door collega's dat de mars niet zou doorgaan (CGVS, p. 9). U verklaarde dat het de inlichtingendienst Sinfo was die informatie had ontvangen dat ze bij u een huiszoeking moesten doen (CGVS, p. 9). Zelfs indien men u de dag van de mars daadwerkelijk zou hebben gevolgd, zoals u verklaarde in de vragenlijst, is het bovendien niet logisch dat men niet meteen een huiszoeking verrichtte maar hier twee maanden mee wachtte.

Ook wat betreft de personen die met u werden gearresteerd legt u tegenstrijdige verklaringen af. In de vragenlijst van het Commissariaat-generaal stelde u dat het uw schoonbroer was die u na uw vrijlating vertelde dat twee van uw collega's van Mpalabanda ook gearresteerd werden (Zie vragenlijst, punt 3.5, p. 3). Uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat u vóór uw vrijlating al op de hoogte was van de arrestatie van uw collega's, evenals die van uw twee vrienden die mee T-shirts uitdeelden, aangezien deze vier personen samen met u in de cel zaten (CGVS, p. 9). Bovendien stelde u op het Commissariaat-generaal dat het de familie van de twee vrienden was – die niet tot Mpalabanda behoorden – die achter u aanzitten omdat u hen had aangezet om T-shirts te verspreiden, terwijl u in de vragenlijst verklaarde dat het familieleden van uw twee collega's waren die u om die reden achterna zaten (CGVS, p. 10 en zie vragenlijst, punt 3.5, p. 3).

Bovenstaande tegenstrijdigheden ondermijnen derhalve op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw voorgehouden betrokkenheid bij de mars en de problemen die u hierdoor kreeg met de autoriteiten en met de familie van de andere gearresteerden.

Aangaande uw beweerde lidmaatschap van en activiteiten voor Mpalabanda kunnen nog volgende opmerkingen worden gemaakt die de geloofwaardigheid ervan ondermijnen.

U verklaarde dat u sinds 2008 lid was van de jongerenafdeling en er mee instond voor de sensibilisatie van de jeugd van Cabinda. Wanneer er u werd gevraagd met wie u samenwerkte om te sensibiliseren gaf u een lijst van 11 namen (CGVS, p. 8; bijlage, p. 1). Wanneer er u aan het einde van het interview werd gevraagd deze namen opnieuw te geven kon u evenwel slechts 7 namen geven (CGVS, p. 10; bijlage p. 2). Daarbij gaf u in deze tweede lijst de naam Juka op daar waar u in de eerste lijst Juda had geschreven. De vaststelling dat u er niet in slaagt binnen hetzelfde interview de namen van uw collega's op correcte wijze te herhalen valt moeilijk te rijmen met uw bewering dat u geregeld met hen samenwerkte (CGVS, p. 8) en is een belangrijke aanwijzing dat u niet naar waarheid op deze vraag heeft geantwoord.

Vervolgens noemde u de namen van de zes leden van Mpalabanda die werden gearresteerd na de aanval op de Togolese voetbalploeg (CGVS, p. 8) en verklaarde dat deze personen onlangs vrijkwamen (CGVS, p. 6). U kon evenwel niet zeggen hoe ze zijn vrijgekomen (CGVS, p. 9). Het Commissariaat-generaal beschikt hieromtrent over informatie dat vier van hen, waaronder Francisco Luemba en Raoul Tati, in december werden vrijgesproken nadat er een gerechtelijke beslissing werd genomen dat hun veroordeling was gebaseerd op een verouderde wetgeving (zie landeninformatie).

Antonio Paca Pemba werd in november vrijgelaten wegens gebrek aan bewijs (zie landeninformatie). Het komt weinig doorleefd over dat u zich niet heeft geïnformeerd over de manier waarop ondermeer de priester van uw kerk en de jongerenleider vrijkwamen, daar zij volgens uw verklaring een belangrijke rol speelden in uw toetreding tot en werk voor Mpalabanda en zij bovendien net als u werden opgesloten wegens hun mensenrechten-activiteiten en link met de organisatie (zie landeninformatie).

Tenslotte kunnen nog volgende bedenkingen worden gemaakt bij de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

U verklaarde dat er meteen na de mars een aantal jongeren werden gearresteerd wegens het organiseren van de mars en wegens het dragen van T-shirts, die een week later weer werden vrijgelaten (CGVS, p. 9). Gevraagd of zij verder nog problemen kregen na de mars verklaarde u dat het rustig was en jullie wachtten op de veroordeling van de gearresteerden (CGVS, p. 9).

Er dient te worden opgemerkt dat uit de informatie ter beschikking van het Commissariaat-generaal blijkt dat er in mei 2010 - dus voor uw arrestatie - nog een poging werd ondernomen om een mars te organiseren die eveneens werd verboden (zie landeninformatie), wat in strijd is met uw verklaring dat het verder rustig bleef. Het is bovendien opmerkelijk dat u hier niet van op de hoogte zou zijn gezien uw betrokkenheid bij Mpalabanda en bij de organisatie van de eerste mars (CGVS, p. 4 en p. 8).

U verklaarde dat u twee maanden na de mars, in juni 2010, zelf werd opgesloten omwille van de T-shirts die u uitdeelde naar aanleiding van de mars en pas vijf maanden later, in november, kon ontsnappen (CGVS, pp. 4-5). Het Commissariaat-generaal beschikt over informatie dat de vijf activisten die werden opgepakt wegens het dragen en/of uitdelen van T-shirts, na korte tijd weer werden vrijgelaten. In dat opzicht is het bevreemden dat u voor gelijkaardige feiten veel langer zou zijn opgesloten.

Verder verklaarde u nog dat uw twee vrienden die u T-shirts hielpen uitdelen en twee collega's van Mpalabanda samen met u werden opgesloten. Aangezien u maanden met hen de cel deelde en jullie voor dezelfde reden vastzaten is het opmerkelijk dat u niet blijkt te weten hoe zij zijn opgepakt (CGVS, p. 9).

Er kan uit hetgeen voorafgaat niet besloten worden dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde kieskaart (uitgegeven te Cabinda) en het kopie van uw identiteitskaart (uitgegeven op 11 april 2008) wijzigt voorgaande vaststellingen niet. Uw identiteit, herkomst en verblijf in Cabinda worden in casu immers niet meteen in twijfel getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

De in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden doet verzoeker af als kleine contradicties die geenszins mogen leiden tot de conclusie dat zijn verklaringen bedrieglijk zijn. In dit verband verwijst hij naar een arrest van de Raad van State van 7 augustus 2007 waarin geoordeeld wordt dat *“het feit dat een gebeurtenis tijdens het ene verhoor niet vermeld wordt maar wel in een ander, niet noodzakelijk een tegenstrijdigheid uitmaakt”* (vrije vertaling). Dat hij bij het herhalen van de namen van de personen waarmee hij samenwerkte enkele namen over het hoofd zag, wijt verzoeker aan de stress van het interview. Verder laat hij gelden dat van hem niet verwacht kan worden dat hij, omwille van zijn veiligheid en deze van zijn naasten, bijkomende inlichtingen poogt in te winnen over mede aangehouden medestanders.

2.2.1. Verzoeker vroeg een eerste maal asiel aan op 24 november 2010. Hij werd op 17 februari 2011 door het Commissariaat-generaal uitgenodigd voor een gehoor, maar kwam niet opdagen. De commissaris-generaal nam op 11 maart 2011 een beslissing tot *‘Weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus’*. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissing. Op 31 maart 2011 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in, waarin huidig beroep kadert.

2.2.2. De Raad is bevoegd om bij de beoordeling van een latere asielaanvraag, zich te steunen op geheel het administratief dossier en mag rekening houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704), *in casu* de verklaringen van verzoeker in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal die op 8 december 2010 werd opgesteld bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van de eerste asielaanvraag.

2.3.1. De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing op omstandige en duidelijke wijze uiteengezet dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker aangebrachte asielrelaas, gelet op de vele tegenstrijdigheden die werden vastgesteld in zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal (stuk 3, verhoorverslag 6 juni 2011) en zijn verklaringen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal, die op 8 december 2010 werd opgesteld bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn eerste asielaanvraag (stuk 9). In tegenstelling tot hetgeen in het verzoekschrift wordt voorgehouden, gaat het niet om kleine verschillen, maar zijn deze tegenstrijdigheden, die allen steun vinden in het administratief dossier, wel degelijk ernstig en raken zij de kern van verzoekers asielrelaas. De Raad merkt op dat van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 18 juli 1951. Verzoeker beperkt zich in voorliggend verzoekschrift louter tot het vergoelijken en minimaliseren van deze tegenstrijdigheden, zonder evenwel concrete elementen aan te brengen die deze kunnen verklaren of weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig.

2.3.2. Stress en spanning zijn evenmin een afdoende verklaring voor het binnen hetzelfde interview niet op correcte wijze kunnen herhalen van de namen van zijn collega's. Verweerder wijst er terecht op dat het van verzoeker redelijk is te verwachten dat dergelijke feiten in het geheugen gegrift staan aangezien deze van determinerende invloed geweest zijn op verzoekers leven. De commissaris-generaal heeft terecht geoordeeld dat deze vaststelling moeilijk te rijmen valt met verzoekers bewering dat hij geregeld met hen samenwerkte en is inderdaad een belangrijke aanwijzing dat verzoeker niet naar waarheid op deze vraag heeft geantwoord.

2.3.3. Verzoekers uitleg waarom hij geen bijkomende inlichtingen heeft ingewonnen over mede aangehouden medestanders, is evenmin bij machte om de motieven van de bestreden beslissing te doen wankelen. De commissaris-generaal kon immers op goede gronden oordelen dat het niet aannemelijk is dat verzoeker zich niet geïnformeerd heeft over de manier waarop ondermeer de priester van zijn kerk en de jongerenleider vrijkwamen, daar ze volgens zijn verklaring een belangrijke rol speelden in zijn toetreding tot en werk voor Mpalabanda en ze bovendien net als verzoeker werden opgesloten wegens hun mensenrechtenactiviteiten en binding met de organisatie. Deze nalatige

handelingen van verzoeker wijzen op een gebrek aan interesse en ondermijnen de geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees voor vervolging.

2.3.4. In acht genomen wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal terecht besloten heeft tot ongeloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden betrokkenheid bij de mars en de problemen die hij hierdoor kreeg met de autoriteiten en met de familie van de andere gearresteerden. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht aangetoond.

Het eerst middel is ongegrond.

2.4. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Hij stelt dat de bestreden beslissing bijzonder kort door de bocht gaat waar in een halve zin gesteld wordt dat verzoeker niet in aanmerking komt voor het statuut van subsidiaire bescherming. Er kan immers niet worden ontkend dat de onafhankelijkheidsstrijd in “Cambinda” bijzonder turbulent verloopt. Verzoeker voert aan dat het algemeen bekend is dat verschillende organisaties als de MPLA en de FLEC zich schuldig maken aan ernstige misdaden ten aanzien van burgers.

2.5.1. De Raad merkt vooreerst op dat een aangevoerde schending van “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*” als middel onontvankelijk is. Verzoeker laat immers na aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur hij specifiek geschonden acht en om welke reden.

2.5.2. Verzoeker steunt zijn vraag voor subsidiaire bescherming volledig op zijn asielrelaas. Uit wat voorafgaat blijkt dat dit relaas niet geloofwaardig is. Bijgevolg maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij om de redenen die hij in zijn asielaanvraag aanhaalt een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Een verwijzing naar de algemene situatie in Cabinda volstaat niet om aan te tonen dat er wat verzoeker betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke. Het feit dat deze motieven gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Er werd bijgevolg geen schending van de materiële motiveringsplicht aangetoond.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.6. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die de Raad zouden verhinderen over het beroep te kunnen oordelen. Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.7. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER